

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bucuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Prețul sufletului.

Omul are în el o forță nevăzută, care îl face să zâmbească și în mijlocul furtunei vieții e o scânteie, ce nu-l lasă să se deosească până la nivelul celorlalte vertebre, un curent electric, ce dă activitate corpului lui făcându-l viu, o voce, ce e cea mai mare răsplată, dar și cea mai cumplită pedeapsă pentru el, un principiu, care-l ridică din noroiul pământului: sufletul.

Acest suflet e mai valoros decât toate comorile și plăcerile lumii, pentru care e adeseori jertfit. Omul cult, așa se vede, și-a păstrat preferința fratelui său sălbatic din jungla Africii: dă aur pentru mărgelile de sticlă colorate și fragile. Nu ști că pe lângă toate plăcerile, averea, știința și puterea lui va rămânea nefericit, dacă în căutarea

lor și-a pierdut sufletul. Sufletul e principal într'un om. El înfrumusețează corpul cel mai urit și-i dă putere invelișului celui mai bolnav. El făurește caracterul omului și se oglindește în toate lucrările vieții lui, făcându-le opere de artă sau copii fără de valoare. Dacă nu avem suflet, n'avem nimic, dacă l-am pierdut, am pierdut totul. Evanghelia scurt și elocvent arată prioritatea sufletului asupra tuturor lucrurilor: „Ce va folosi omului de ar dobândi lumea toată, și-și va pierde sufletul său?”

Întrebarea aceasta e cea mai importantă întrebare în Evanghelia întreagă trebuie ca un fulger să străbată inima omului, și trebuie se provoace întrebarea cealaltă, amestecată au rugăciune: „Doamne, ce să fac unde se merg, cum să trăiesc, ca să nu-mi pierd sufletul?” Isus ne răspun-

de: Calea mea este calea sufletelor, urmași-mă și sufletul vostru va trăi. Dar pe calea aceasta nu puteți veni cu bagajul sentimentelor voastre necurate dorințelor voastre pământești, cu egoismul vostru sangvinic. Calea aceasta, salvatoare de suflete, nu este deschis decât acelor oameni, care, prin renunțare voită, s'au părăsit pe ei înșiși și căliți în focul suferințelor nu văd altceva decât culmile desăvârșirii în Mine spre care trebuie să tindă.

Mergând pe calea aceasta, sufletul nostru va trăi, pentru că unde-i Isus, acolo nu este moarte. Iar de El nu ne putem apropia decât pe calea aceasta, deoarece El singur a spus: „Cel ce vrea să vie după mine, să se lapede de sine și să-și ia crucea sa și să vie după mine”.

Care cruce ar fi prea grea pentru salvarea sufletului? I. B.

Tineretul — primăvara neamului.

Nădejdea zilelor de mâine ale unui popor a fost, este și va fi cât va dăinui lumea, tineretul. Prin el un popor se ridică la un nivel de cultură mai înaltă, și prin el, altul decade sau chiar se stinge în întunerecul inculturii și'n prăpastia imoralității. Pentru aceasta la cele mai vechi popoare—chiar păgâne—s'a dat o deosebită grijă creșterii copilului, dezvoltării aptitudinilor sale fizice și psihice. Cu răspândirea creștinismului, problema educării tineretului a primit o importanță covârșitoare, avându-se în vedere că Isus nu numai că a chemat copiii la sine, dar chiar i-a dat de model pentru cei ce vor să moștenească împărăția cerurilor.

În ceea ce privește caracterizarea tineretului de astăzi, părerile sunt împărțite. Unii susțin că tineretul este la culmea chemării sale, este animat de un nou ideal, cere o viață nouă și merită să ia postul de comandă în locul bătrânilor hodorigiți, cari nu mai pot ține pas cu mersul accelerat al vremii. Alții—și aceștia nu sunt puțini—afirmă că tineretul de azi e căzut pradă visurilor, problemele ridicate de acest tineret sunt simple alurări fantastice și irealizabile. Tineretul este decăzut trupește și sufletește, este ros de imoralitate, recalcitrant, neastâmpărat, nedisciplinat, ucigător al tradițiilor, și cu astfel de atribute fiind inzestrat, nu numai că nu poate lua postul de comandă, dar trebuie să opri-

mate toate mișcările lui, trebuie tratat aspru și luat de scurt.

Și unii și alții își sprijină afirmațiile cu exemple scoase din realitate, cari nu se pot răsturna și nega. Primii spun: Priviți țările în cari energia tineretului a fost pusă în funcție, fața acestor țări s'a schimbat dintr'odată. Pentru ce nu s'ar putea și la noi acest lucru? Ceialalți spun: Dovadă că afirmația noastră este întemeiată pe adevăr, judecați bine cazurile destul de recente în cari tineretul a recurs la cele mai oribile acte de răsbunare prin ucidere sau alte cazuri numeroase când tineri de 16—20 ani și-au făcut o viață romantică din a trage gloanțe și-a jefui. Apoi viața acestui tineret e atât de îndepărtată de Dumnezeu, încât ar trebui sute de pagini ca să amintim toate faptele decadente de cari este capabil tineretul — și tot nu ar putea fi înșirate toate. Dreptate au și unii și alții.

Intr'adevăr tineretul de azi trece printr'un dezechilibru sufleteșc. Născut pe cenușa catastrofei morale, legănat în vârtejul haotic al primilor ani de nesiguranță de după război, el poartă în suflet urmele uraganului năprasnic ce-a sguduit lumea din temelii: În interiorul sufletului său se vâzdolesc încă în urlete vijelioase și sinistre binele și răul, întunerecul și lumina. Tineretul de azi l-am putea asemăna cu o corabie de naufragiați asvârlită pe-un țărâm strein, de valurile urlașe ale

mării. Peste tot nesiguranță, teamă și frică, dar cu toate acestea naufragiații vreau să trăiască și fac toate eforturile să-și mențină existența. Da, așa e tineretul. S'a trezit fără voia lui pe-un pământ nou pe care nu-l cunoaște, pe-un pământ înțelenit, pe care el vrea să tragă primele brazde. În inconștientul său se aprind chemări atavice ale unei epoci eroice și glorioase. Sufletul lui se mistuie după zile mai bune. Are voința fermă de-a înfrunta orice obstacole. Are și energia și vigoarea necesară. Forțe latente și nebănuite tănuiesc în ascunzăturile sufletului său. Lipsește însă canalizatorul acestor energii și știut este că atunci când unei aptitudini nu i-se dă cursul cuvenit, ea se dezvoltă adeseori în sens contrar.

Aici este greșala. Nu s'a dat destulă importanță creșterii tineretului. Școala chiar dacă se ocupă cu această chestiune, nu poate ajunge la mare rezultat, pentru că sunt atâția factori externi de școală cari contribuie la dezvoltarea în bine sau în rău a predispozițiilor înăscute. În general trei sunt factorii mai însemnați cari contribuie la aceasta: familia, biserica și școala.

Cel mai important factor, care are o mare înrăurire asupra dezvoltării copiilor, este familia. Cu durere am constatat că cele mai multe familii se îngrijesc prea puțin sau chiar de loc la creșterea sufletească a copiilor. Sunt părinți cari nu știu să învețe pe copii lor rugăciunile. Apoi viața lor este o călătorie spre iad pentru ființa plâpândă.

Vorbele murdare, certuri, minciuni, bătăi, injurături, fără-delegi, beții și câte alte exemple rele sunt tot atâtea lanțuri cari trag pe copil spre calea pierzării, făcând din el un element păgubitor statului și societății, dar mai ales sufletului său care se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu și se apropie de focul cel veșnic.

Dacă răul s'ar opri aici, încă ar fi destul; dar acel copil ruinat și trupește și sufletește este un primejdios cirac al satanei. Vai câte suflete nevinovate tărește cu el spre prăpastie. Păcatele lui se înmulțesc în seminii săi și în calea lui spre iad, un convoi întreg de strigoi îl urmează. Familia lui este prima care-l însoțește până la al șaptelea neam.

Alt factor este biserica. În primul rând, modul cum va influența aceasta asupra copilului, depinde în mare parte tot de părinți. Din casa de unde părinții merg din Paști în Crăciun la biserică doar pentru obiceiul, desigur că vor ieși tineri cari vor înconjura biserica vor urî pe preot și se vor îndepărta de Dumnezeu (pe care poate nici nu-l vor cunoaște decât din injurăturile din casa părinților). Preoții trebuie să corespundă prin ținuta și viața lor, chemării lor sfinte. Nu este mai primejdios decât un preot care predică apă și bea vin — înțeleg aceasta în înțeles figurat. În general, preoții să corespundă chemării și poruncii lui Isus: „Voi sunteți lumina lumii. Așa să lumineze lumina noastră înaintea oamenilor, ca văzând fap-

tele voastre cele bune, să preamărească pe Dumnezeu”. Al treilea factor este școala. Epoca școlară este una dintre cele mai însemnate. Oamenii noștri luminați își dau silința tot mai mult ca școala să devină o a doua familie, să dea cât mai multă educație copiilor și mai puțină instrucție. Educatorul trebuie să fie adevărat preot pentru școala lui. Poziția sa socială și viața sa trebuie să fie exemplară. Copii trebuie să vadă în învățătorul lor o icoană de moralitate, iubire și sinceritate. Educatorul trebuie să fie alături de preot — lumina satului și în primul rând a școlărilor. Chiar dacă educatorul întrunește aceste condițiuni, puțin va putea face fără buna înțelegere a părinților și legătura temeinică între școală și familie.

Sunt și alții factori cari ajută sau stingheresc creșterea copilului, dar dintre toți aceștia sunt mai însemnați, iar primul loc — repet — îl ține familia. Da aceea mă îndrept către părinți, rugându-i să-mi urmeze sfaturile pe cari — ca român și creștin — cu multă dragoste le împărtășesc, dornic de-a vedea neamul meu ridicându-se tot mai sus pe scara adevărului, luminii și sfințeniei care înălțare se poate face numai prin tineret. I. P.

(Va urma)

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

PENTRU CE?

Când omul, ființa cu înțelegere și grai s'a ivit pe pământ a căutat să-și dea seamă de cauza și rostul lucrurilor și fenomenelor, din natură. Când fulgerele spintecau văzduhul, când tunetul cutremura pământul, când uraganul răscolea apele mărilor și destrădăcina copacii, când nourii întunecați își vărsau peste pământ potopul de ape, omul a stat pe gânduri și s'a întrebat: Ce e cauza acestora? Pentru ce acestea? Când mama privea cu durere cum mica-i odraslă vestezește și pierde pe brațele ei, când a trebuit să și-l îngroape în pământ, a întrebat: Pentru ce?

Știința omenească în cursul veacurilor a rezolvat cauza și rostul multor lucruri, a aflat răspunsul la multe întrebări. Este însă un „Pentru ce?” care e cel mai de seamă dintre toate întrebările cari s'au pus cândva. Este o întrebare, care stă deasupra tuturor problemelor și întrebărilor, o întrebare, care trebuie să intereseze în primul loc atât societatea, cât și individul, o întrebare de care, cu toate acestea, puțin, prea puțin se ocupă omul. Aceasta întrebare e următoarea: Pentru ce trăiește omul pe pământ? Ce rost are aici existența lui marginală între leagăn și mormânt? Pentru ce apare el pe bina lumii, iar apoi dispare ca mai mult să nu revină?

La aceasta întrebare știința omenească a răspuns: Nu stim. Dumnezeu însă i-a venit în aju-

tor. Cel ce a dat omului existență, a trebuit să-i descopere și scopul ei. Acest scop atât în Testamentul Vechi cât și în cel Nou îl aflăm prins în cuvintele: „Se iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău, și din toată puterea ta” (Moisi V. 6. 5. Marcu 12, 30).

Dar în ce chip trebuie să arătăm iubirea noastră față de Dumnezeu? În chipul acela, în care un fiu își arată iubirea față de părinte. Aceasta iubire nu se arată numai în cuvinte, ci mai mult în împlinirea voinței Părintelui. Isus Hristos Dumnezeuul întrupat ne arată lămurit acest lucru când zice: „Ce mă chemați: Doamne! Doamne! și nu faceți cele ce zic”. (Luca 6. 46). Ce este mai natural, decât ca făptura să facă voia făcătorului.

Iacă dar rostul vieții noastre aici pe pământ: se facem voia făcătorului nostru, voia lui Dumnezeu. Deci programa vieții noastre pământești e cuprinsă în aceste trei cuvinte: „Fie voia ta”.

Va să zică, ne naștem ca să facem voia unui Dumnezeu și apoi să murim, să ne prăpădim?

Nu. Avem cuvântul dumnezeesc, rostit de Isus Hristos, că mormintele se vor deschide și vor da pe aceia, pe cari i-au inghițit „va veni ora întru care toți cei ce sunt în mormânturi vor auzi glasul lui și vor ieși cei ce au făcut bine întru învierea vieții, iară cei ce au făcut rele întru învierea osândirii” (Ioan 5. 28)

Încă ni se vorbește hotărât de înviere, dar nu numai de înviere, ci și de o răsplată a ascultării sau neascultării noastre față de Dumnezeu. Prin urmare nimicire nu există. Pentru sufletul nemuritor numai mutare este, iar trupul va rămânea în pământ numai până la ziua învierii, când trup și suflet, omul întreg va lua răsplata veșnică, după faptele de ascultare sau neascultare față de Stăpânul lumii și vieții.

Poate, le crezi toate acestea căci sunt adevăruri de autoritatea Dumnezeiască. Poate în unele momente mai limpezi îți dai seama, că pașii în fiecare clipă te poartă înainte spre ziua aceea, care este în capătul tuturor zilelor tale aici pe pământ, spre ziua aceea, care nu suferă mutare, ziua, când prin poarta morții vei trece în altă lume, unde îți vor sta înainte cele două alternative: fericirea sau osânda, între cari însă atunci nu vei putea alege, ci vei primi partea care îți se va sentenționa prin judecata nepărtinitoare a Judecătorului celui atotștiutor și preadrept. Când te cugești la aceste, afli de bine să-ți rânduiești viața altcum, să mai lași din „fie plăcerea mea, fie voia mea” și să te îndreptezi după voia lui Dumnezeu. Dar ce se întâmplă? Natura stricată te trage în altă parte. Ar trebui să faci eforturi, să-ți faci silă să nu te lași târât de curentul ei, ar trebui să fii cu voință tare, cu voință de fer de voința lui Dumnezeu, dar aceasta silă poate nu și-o faci. Curentul potrivit al trupului și al lumii te

poartă tot mai departe de Dumnezeu tot mai aproape de osândă.

Poate ești încă tânăr; îți faurești ideale pentru viitor; îți faci planuri și combinații, cari cine știe de se vor împlini, iar la ceea ce sigur se va împlini nu cugești. Ce e sigur? Aceea, că deja a doua zi după nașterea ta, ai fost cu o zi mai aproape de moarte; aceea, că oricât te împletești cu lucrurile lumii, oricât te incurci în planuri, ori pe unde a-i alerga în lumea largă, fiecare pas te duce spre moarte și veșnicie. Lești încă tânăr, dar deja multe zile au picat din viața ta. E sigur aceea, că ești numai un călător, un drumeț pe pământ și te apropii cu fiecare zi de ținta călătoriei tale, de veșnicie.

O, omule—oricine ești— nu pierde aceste lucruri din vedere. Nu te lăsa, fascinat rob de strălucirea lumii, nu te lăsa preocupat peste măsură de grijile traiului, nu te lăsa exteriorizat, ieșit din atmosfera vieții sufletești, ci te silește a-ți menține o concepție a cărei centru e totdeauna Dumnezeu și veșnicia. Soarta ta, dincolo în veșnicie? Fi-vei oare îmbrățișat de un părinte iubitor, ca fiul ce sosește din străinătate în patrie la căminul dorit, sau vei fi respins pe veci cu toată urgia unui Dumnezeu pedepsitor? Atârnă totul dela aceea că în ce măsură vei împlini până când calci pământul în gândire în grai în fapte în suferințe, cele trei cuvinte pe cari le rostiești în fiecare zi: „Fie voia ta!”.

Deci, ideea dominantă să-ți fie: Dumnezeu, iar niziunța dominantă: împlinirea voiei Lui. Această e calea bătută de sfinți, calea care fără greș duce la ceriu. Incepe cu curaj, continuă cu statornicie, Dumnezeu te va ajuta și vei reuși.

P. Lucian Pop
O. S. V. M.

Din raiul bolșevic.

În fiecare zi, posturile de radio și ziarele ne duc vești foarte triste din Spania, unde agenții comuniști, au aruncat pe frate contra frate, într-un războiu civil, ale cărui urmări se întrevăd depe acum. Diferite agenții, au publicat bilanțul aproximativ al masacrelor săvârșite de comuniștii din Spania, dar cine știe rezultatul final?

În această ordine de idei, cred potrivit, o trecere în revistă a stării faptice din Rusia Sovietică, și făcând aceasta, poate se vor găsi lucruri asemănătoare cu cele ce se petrec azi la sora noastră latină—Spania —

Pe urma revoluției din 1917, fiind introdusă stăpânirea comunistă pașnicul popor rus s'a văzut despoiat de averea pe care o lucra în tihnă și cu tragere de inimă, și a văzut închise vestitele biserici, asistând la omorârea episcopilor și preoților; s'a văzut

pe el însuși pus la munci grele iar la cea mai mică împotrivire — dacă n'a fost împușcat ca un câine, — a fost deportat în masă în depărtata Siberie. Și toate acestea, pentru a simți mai bine bunătățile raiului bolșevic, — bunătăți împărțite cu ocaua dreaptă a lui Ijic ori Ștrul, — de pretutindeni, căci le este același în Rusia, Galizia ori Maramureș.

Pentru a stoarce și ultima vlagă a poporului rus, a fost nevoie de poporul jidovesc, pentru că numai el putea lucra atât de fără de inimă, în urmărirea planului lor diabolic, al reînființării „regatului lui Israel”.

Ca prim rezultat al celor 10 ani de stăpânire comunisto-evreiască, marele ziar francez „Le Matin” din 26. VIII 1927 (—citat la Elefterie Negel— Caliacra: „Ce este și ce urmărește comunismul” — editura Universul. Buc. 1936.—) publică următoarele date asupra masacrelor săvârșite de comuniștii din Rusia.

Au fost omorâți în decursul celor 10 ani:

31 episcopi,
1.550 preoți,
34.585 prof., jud. și medici,
16.367 studenți și învățători,
79.900 funcționare de stat,
65.890 nobili și negustori,
56.340 ofițeri,
194.000 lucrători,
268.000 soldați și marinari,
1.890.000 gospodari și țărani,
10.000 polițiști și
48.000 jandarmi

2.664.663 Total, adică: Două milioane șase sute șasezeci și patru mii, șase sute șasezeci și

trei, suflăte creștine bu căzut jerră pentru satisfacerea planurilor diabolice ale lui Iuda! Mirare prea mare nu este când te gândești la originea etnică a conducătorilor Rusiei de azi, căci același ziar francez, publică lista marilor funcționari repartizați pe ministere — după originea etnică — în modul următor: *Comisari ai poporului (ministri):* 3 ruși, 1 armean și 18 evrei; *la ministerul de războiu,* sunt funcționari superiori: 5 finlandezi, 1 german și 37 evrei; *la ministerul de interne:* 2 armeni, 1 german, 6 lituani și 47 evrei, *la ministerul de externe:* 1 rus, 1 armean și 1 lituan, 1 german și 13 evrei; *la ministerul finanțelor:* 1 polonez, 1 lituan, 2 ruși și 25 evrei; *la ministerul de justiție:* 1 armean și 18 evrei; *la ministerul instrucțiunii publice:* 2 german, 1 lituan, 1 ungar, 3 finlandez, 2 ruși, și 44 evrei, *la ministerul naționalităților:* 1 armean, 1 rus și 21 evrei; *la ministerul gospodăriei publice:* 1 finlandez, 4 germani, 1 armean, 1 rus și 45 evrei (ce mai gospodărie jidovească o fi făcând !!?) și pe deasupra mai au și presa pe mâna lor: din 43 redactori ai gazetelor oficiale numai 2 sunt ruși, iar 41 evrei!

Cifrele de mai sus ne spun în deajuns despre pacostea ce a căzut pe capul bietului popor rus, care a ajuns să vadă raiul bolșevic pe pământul țării lui! Orice concluzie este de prisos.

Petru Bologna

Darul dumnezeiesc se coboară. În zilele de 24-28 Martie s'au ținut misiuni în Breb sub conducerea părintelui protopop Ioan Medan din Mănăștiur, cu rezultatul de aproape 1000 cuminecări la 1500 suflete. În Leordina părintele Gheorghe Marian din Bozânta Mare a fost vestitorul Evangheliei. În Măghierușul din protopopiatul Băii-Mari pâr. Titus Berinde din Sighet III. a propovăduit întoarcerea. Numărul cuminecărilor a fost 598 la 394 de suflete. Aici 40 de bărbați printr'o declarație în scris s'au promis că toată viața lor se vor cumineca în fiecare lună.

Apel.

Este lipsă de biserică. Mulțimea credincio-

șilor din Sighet și nevoile lor sufletești mereu crescând e au făcut, ca singura parohie printr'un înalt ordin episcopal să fie dismembrată în trei parohii separate. Așa s-au născut în 1935 nouile parohii Sighet II. și III. În ziua de 1 Aprilie crt. s'au împlinit 2 ani din viața acestor parohii noi. Experiența acestor 2 ani a arătat în mod eclatant, că unica biserică neincăpătoare, clădită în timpurile, când numărul credincioșilor era abia a cincina a numărului de azi, nu mai ajunge și insuficiența ei formează un obstacol serios în calea unei pastorații fructuoase. Mănat de dorul de a vedea biserici clădite pentru fiecare parohie curatoratul din parohia Sighet III. a luat inițiativa de a aduna fon-

durile necesare pentru clădirea unui lăcaș al Domnului. Puterile însă sunt slabe, mai ales că noua biserică va fi chemată ca prin frumuseța și măreția ei să contrabalanseze puterea de atracție a bisericii surori ortodoxe, plănuită atât de pompoasă.

Suntem nevoiți de a apela la sufletele înțeleghătoare, rugându-i ca să dea banul lor pentru ajungerea scopului, ridicarea unei biserici, în orașul cel mai periclitat, care este Sighetul.

Cu fierbinte rugăciune Vă rugăm, ca să ne înțelegeți și să jertfiți pentru scopul sfânt.

Ori ce daruri se vor trimite la adresa: Oficiul parohial gr. cat. rom. Sighet III. Piața Unirii 25.

Calendar săptămânal.

4—10 Aprilie 1937.

4. Dumineca III. din post.

ap. Evr. 4. 14. Evg. Marcu 8, 34

P. Iosif † 883.

5. Luni M. Claudie

6. Marți P. Eutihie

7. Mercuri C. George

8. Joi ap. Irodin și soții

9. Vineri M. Eupsichie

10. Sâmbătă C. Simeon

Iubirea.

Iubirea nu așteaptă ocaziuni de a face bine ci le caută. Ea nu se teme de ele: ci le iubește nu fuge de ele ci le prinde.

Iubirea care nu lucrează, ori nu este iubire, ori își pierde speranța.

Iubirea n'are nevoie de imbold nici de recompensă, a iubi este viața și repausul, a pretinde că ești generos și a nu iubi, înseamnă înșelătorie urită ori amăgire: căci aceasta ar fi o iubire ce nu iubește și oare am putea-o numi atunci iubire?

G. Palau s. j. Creștinul Activ